

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 295/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **SUXXEZZ k. s.**, Karpatská 18, Bratislava, IČO 35 960 701, zastúpenej Hudec s.r.o., Lazaretská 23, Bratislava, proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava III sp. zn. B1-25Cb/62/2017 zo 4. februára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. apríla 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) napadnutým uznesením mestského súdu o výške náhrady trov konania. Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil, vec vrátil na ďalšie konanie mestskému súdu a priznal jej náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Bratislava I rozsudkom sp. zn. 25Cb/62/2014 z 20. decembra 2022 žalobu sťažovateľky proti žalovanej [REDACTED] zamietol a zaviazal ju na náhradu trov konania žalovanej v plnom rozsahu. Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 4Cob/58/2023 z 30. októbra 2025 rozsudok okresného súdu potvrdil. Po prechode výkonu súdnictva mestský súd (obsadený vyšším súdnym úradníkom) rozhodol o výške náhrady trov konania (4 170,38 eur) uznesením sp. zn. B1-25Cb/62/2017 z 9. decembra 2025. Na základe sťažnosti sťažovateľky mestský súd (obsadený sudcom) napadnutým uznesením

zmenil rozhodnutie o výške trov tak, že náhradu znížil na 3 083,08 eur a sťažnosť vo zvyšnom rozsahu zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia, keďže sudca mestského súdu sa odmietol zaoberať jej sťažnostnou argumentáciou týkajúcou sa nedôvodnosti priznania náhrady trov konania zvýšenej o daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“).

4. Aj v ústavnej sťažnosti sťažovateľka argumentuje tým, že v prípade, ak úspešná strana konania je platiteľom DPH, a zároveň aj jej právny zástupca je platiteľ DPH, nie je dôvod priznať náhradu trov právneho zastúpenia zvýšenú o DPH. Priznaním DPH by totiž došlo k nedôvodnému obohateniu úspešnej strany sporu, keďže si môže zaplatenú DPH uplatniť ako odpočítateľnú položku na vstupe podľa príslušných ustanovení zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“). Zdôrazňuje, že DPH v takomto prípade nepredstavuje škodu (ujmu), na ktorej náhradu by úspešnej strane vznikol nárok. Naopak, jej priznanie by znamenalo poskytnutie neoprávnenej ekonomickej výhody, čo je v rozpore so zmyslom a účelom náhrady trov konania.

5. Na podporu svojej argumentácie sťažovateľka odkazuje aj na judikatúru nemeckých súdov, najmä na uznesenie 7. senátu Spolkového finančného dvora č. VII E 9/89 o 6. marca 1990 č. VII E 9/892, v zmysle ktorého *„Pokiaľ je oprávnená strana platiteľom DPH oprávneným si DPH uplatniť na vstupe, predstavuje jej ujmu, ktorú je potrebné nahradiť len suma bez DPH.“*

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie v bode 1 označených základných práv sťažovateľky napadnutým uznesením mestského súdu, ktorým rozhodol o sťažnosti sťažovateľky proti rozhodnutiu o výške náhrady trov konania z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia.

7. Zohľadňujúc sťažnostné námietky smerujúce proti uzneseniu mestského súdu (obsadeného sudcom) o výške náhrady trov konania, ústavný súd v prvom rade poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorej sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania (IV. ÚS 248/2008, III. ÚS 125/2010, I. ÚS 134/2016). Ústavný súd sa k problematike trov konania stavia nanajvýš rezervovane, podrobuje ju obmedzenému ústavnoprávnemu prieskumu, pričom k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania pristupuje skutočne iba výnimočne. Tento prístup vychádza z názoru, že rozhodnutie o trovách konania má vo vzťahu k veci samej jednoznačne akcesorickú povahu a samo osebe väčšinou nedosahuje takú intenzitu, ktorá je spôsobilá porušiť základné práva a slobody, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. To však ale neznamená, že rozhodnutiami o trovách konania nemôže dôjsť k porušeniu práv sťažovateľa. Otázka náhrady trov konania môže nadobudnúť ústavnoprávnú dimenziu v prípade takého postupu všeobecného súdu, ktorý je založený na celkom zjavne nesprávnej interpretácii a aplikácii príslušných ustanovení zákona upravujúcich náhradu trov konania, v ktorom

sú obsiahnuté črty svojvôle, a taktiež v prípade, ak je odôvodnenie súdneho rozhodnutia vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania celkom nedostatočné, t. j. nepreskúmateľné (obdobne napr. IV. ÚS 348/2011, IV. ÚS 341/2012, II. ÚS 837/2015).

8. Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že nie je v pozícii, aby všeobecne prehodnocoval rozhodnutia všeobecných súdov o účelnosti a hospodárnosti uplatnených či priznaných trov konania. Argumentácia sťažovateľa, ktorá ústavný súd stavia pred takéto rozhodnutie, nemôže byť v princípe úspešná, pretože ústavný súd nie je ďalšou opravnou inštanciou vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov o výške trov konania. Z jeho postavenia (čl. 124 ústavy) mu neprináleží posudzovať zákonnosť a už vôbec nie správnosť napadnutého uznesenia, ale len jeho súladnosť s ústavnými princípmi spravodlivého súdneho konania (I. ÚS 284/2023).

9. Inými slovami, stanovenie konkrétnej výšky trov konania je otázkou interpretácie tzv. podústavného (jednoduchého) práva, do ktorej ústavnému súdu bez všetkého neprislúcha vstupovať. Právomoc ústavného súdu nenahrádza postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužíva sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom (I. ÚS 654/2022).

10. Ťažisko argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti predstavuje námietka, že sudca mestského súdu sa nevysporiadal s námietkou sťažovateľky týkajúcou nesprávneho právneho posúdenia priznania náhrady trov právneho zastúpenia zvýšenej o DPH.

11. Ústavný súd sa tak zameral na posúdenie, či sa sudca mestského súdu v odôvodnení napadnutého uznesenia vysporiadal s námietkami sťažovateľky ústavne akceptovateľným spôsobom.

12. Ako uvádza aj sťažovateľka, mestský súd v bode 17 napadnutého uznesenia konštatoval, že sa s jej argumentáciou nestotožnil, resp. že pre rozhodnutie o výške trov konania nemá relevanciu. Poukázal na skutočnosť, že v civilnom sporovom konaní v rámci rozhodovania o výške trov nemá súd právomoc zasahovať do verejnoprávneho vzťahu medzi daňovým subjektom a štátom, o týchto otázkach prináleží rozhodovať orgánom verejnej správy a súdom v rámci správneho súdnictva. Vyšší súdny úradník preto správne rozhodol o zvýšení trov o DPH podľa § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Mestský súd odkázal na rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 5Cob/178/2023 vydané v konaní o náhradu škody na základe zodpovednosti štatutárneho orgánu za škodu – zaplatenú odmenu za právne služby.

13. Pokiaľ sudca mestského súdu dostatočne vysvetlil, prečo sa so sťažnostnou argumentáciou sťažovateľky nestotožnil, resp. prečo ju nepovažoval za relevantnú pre rozhodnutie o výške náhrady trov konania, a to za situácie, keď vyšší súdny úradník správne a v súlade s ustálenou judikatúrou všeobecných súdov (i ústavného súdu) aplikoval jednoznačné znenie § 18 ods. 3 vyhlášky, napadnuté uznesenie nemožno hodnotiť ako nedostatočne odôvodnené či nepreskúmateľné, a preto ani ako spôsobilé zasiahnuť do označených práv sťažovateľky.

14. Z § 251 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) možno vyvodiť právo a povinnosť civilného súdu skúmať preukázateľnosť, odôvodnenosť a účelnosť vynaložených výdavkov, ktoré (v tomto prípade) žalovanej vznikli v súvislosti s bránením jej práva. Významnú kategóriu týchto

výdavkov (trov konania) tvorí odmena a náhrady advokáta. Popri odmene má advokát nárok na režijný paušál, cestovné, náhradu za stratu času a DPH, ak je jej platiteľom (§ 18 ods. 3 vyhlášky). Z dikcie § 18 ods. 3 vyhlášky možno vyvodiť, že determinujúcou pre rozhodnutie o zvýšení odmeny a náhrady o DPH je práve osoba advokáta a jeho povinnosť platiť DPH podľa osobitného predpisu.

15. Pre ústavne udržateľné rozhodnutie o výške trov konania vydané podľa § 262 ods. 2 v spojení s § 251 CSP a ustanovení vyhlášky (vrátane jej § 18 ods. 3) postačuje, ak má všeobecný súd za preukázanú existenciu povinnosti advokáta platiť DPH podľa zákona o DPH. Z predmetu dane v zmysle § 2 ods. 1 písm. b) zákona o DPH (poskytnutie služby za protihodnotu v tuzemsku uskutočnené zdaniteľnou osobou, ktorá koná v postavení zdaniteľnej osoby) vyplývajú tri podmienky, ktoré musia byť splnené na to, aby poskytnutie právnej služby podliehalo zdaneniu DPH. Prvou je, že služba musí byť dodaná zdaniteľnou osobou. Podľa § 3 ods. 1 zákona o DPH je to každá osoba, ktorá vykonáva nezávisle akúkoľvek ekonomickú činnosť. Táto podmienka je v súvislosti s poskytovaním právnych služieb advokátom v zmysle zákona o advokácii bezpochyby splnená. Na to, aby služba podliehala DPH, mal by byť advokát registrovaný ako platiteľ dane podľa § 4, prípadne § 5 zákona o DPH. Druhou podmienkou je, že služba musí byť dodaná za protihodnotu. Posledná podmienka je, aby služba bola dodaná v Slovenskej republike (v tuzemsku).

16. Z právnych predpisov upravujúcich vedenie civilného sporového konania nevyplýva všeobecnému (civilnému) súdu povinnosť pri rozhodovaní o výške trov konania zohľadňovať, či sú platiteľmi DPH úspešná a neúspešná strana sporu, ani následný postup zakladajúci ich povinnosti či oprávnenia súvisiace so vznikom daňovej povinnosti či odpočítaním dane. Skutočnosť, či je klient advokáta zdaniteľnou alebo nezdaniteľnou osobou, je kritériom pre určenie miesta dodania služby podľa § 15 ods. 1 alebo ods. 2 zákona o DPH. Pokiaľ mestský súd v napadnutom rozhodnutí na toto rozlíšenie neprihliadal, keďže mu táto povinnosť nevyplýva z už citovaných ustanovení Civilného sporového poriadku ani vyhlášky, tento jeho sťažovateľkou napadnutý postup nepredstavuje extrémne vybočenie z pravidiel upravujúcich súdne konanie v dôsledku jeho závažného pochybenia (*a contrario* IV. ÚS 348/2011), a preto nedosahuje ani ústavnoprávny rozmer vyžadujúci zásah ústavného súdu do rozhodnutia o výške trov konania.

17. Nad rámec uvedeného ústavný súd pripomína, že sťažovateľka má zásadný problém s priznaním náhrady trov právneho zastúpenia zvýšených o DPH z dôvodu, že žalovaná si podľa jej názoru už odpočítala DPH zaplatenú advokátovi v čase poskytnutia (dodania) právnej služby na vstupe v zmysle § 49 zákona o DPH, a preto táto suma nepredstavuje ujmu, ktorú by jej bolo potrebné nahradiť. Inými slovami, sa sťažovateľka domáha aplikácie zásady neutrálneho dopadu DPH na podnikateľa na vzťah medzi klientom a advokátom pri dodaní právnych služieb.

18. Daň na vstupe je daň, ktorú platiteľovi fakturujú jeho dodávatelia pri nákupe tovarov a služieb, ktoré použije na dodania zdaniteľných tovarov a služieb svojím odberateľom. O takúto daň na vstupe je platiteľ oprávnený znížiť daň na výstupe. Daň na výstupe je daň, ktorú platiteľ vyfakturuje svojím odberateľom pri dodaní zdaniteľných tovarov a služieb. Takúto daň na výstupe je platiteľ povinný odvieť správcovi dane (porov. Rakovský, P. Daňový podvod a zneužitie práva v oblasti daní. Právne následky. Bratislava : C. H. Beck, 2021. s. 14.).

19. Sťažovateľka tak podľa ústavného súdu v prezentovaných úvahách neozrejmla, prečo by malo byť pravidlo, v zmysle ktorého platiteľ dane môže uplatniť odpočítanie dane v rozsahu, v akom je príjemcom plnení, a tieto plnenia sú použité alebo budú použité na účely jeho vlastných zdaniteľných plnení aplikované aj na vzťah medzi klientom a jeho advokátom pri poskytovaní právnych služieb.

20. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd uzatvára, že napadnuté uznesenie mestského súdu nesignalizuje žiaden závažný procesný excés ani zásah do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani čl. 6 ods. dohovoru, preto ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Uvedený záver sa vzhľadom na ich argumentačnú previazanosť vzťahuje aj na označené práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu.

21. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. mája 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu